

**Επιστρέφοντας στο κατεχόμενο σπίτι μου
στην Κυθρέα 44 χρόνια μετά**

Τίποτα δεν είναι όπως τότε.
 κι ας περιμένει η πόρτα, σφαλισμένη
 παράθυρα, μάτια τυφλωμένα,
 ψυχές λαβωμένες,
 καινούργιοι άγνωστοι
 θρονιασμένοι στα δικά μου ερείπια
 αγναντεύουν τον ναό, γκρεμισμένο, άσκεπο, βεβηλωμένο
 στις αυλές μου τον φράκτη
 κλειδωνιά ξένη
 μαραζωμένες λεμονιές,
 και σαν ξένος απ' τον κήπο μου κλέβω
 δυο πορτοκάλια στο χέρι
 κρυμμένα απ' του βιαστή τα μάτια
 ψυχή μου παγωμένη
 φωνή χαμένη.

δρ Κωστής Θ. Σοφοκλέους (Η.Π.Α.)